

od pokračování v exekuci, není pochyby, že dlužník tím učinil návrh na zrušení exekuce podle § 40 první odstavec, ex. ř. (srov. rozhod. čís. 1584 sb. Gl. U.) zejména, an sám praví, že zaplatil jen z toho důvodu, by zamezil pokračování v exekuci. Nebyl tudíž skutkový předpoklad pro zrušení exekuce ani sporný a nebylo by důvodu, by exekuční soud pokázal dlužníka s námitkami podle § 40 druhý odstavec ex. ř. na pořad práva, a bylo by i s procesního hlediska nehospodárným, připouštět opoziční žaloby tam, kde dlužník již před tím využil možnosti, dosíci svého cíle způsobem jednoduchým a nenákladným. Ze žaloby jest mimo to patrné, že nebylo jejím pravým účelem domoci se výroku, na jehož základě by bylo lze exekuci zrušiti, nýbrž že žalobci šlo o to, že plnil neprávem a že žalovaná strana jest povinna mu plnění vrátiti, a to bylo cílem jeho žaloby, čemuž však neslouží žaloby opoziční.

Čís. 13142.

Kdo, zabraňuje dědici ve výkonu jeho jednostranné kontroly správy pozůstalosti, nejednal ve vlastním jméně, nýbrž jako zmocněnec všech spoludědiců, není pasivně legitimován k žalobě dědice o uznání a trpění výkonu kontroly správy pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1933, Rv I 176/32.)

Žalobkyně i žalovaný byli dědici pozůstalosti po B-ovi. Žalovaný byl zvolen všemi dědici za správce pozůstalosti. Žalobou, o niž tu jde, se domáhala žalobkyně na žalovaném, by byl uznán povinným zdržeti se každého obmezování v právu žalobkyně, přiznaném jí pozůstalostním soudem, a dopustil, by její kontrolní a informační orgán pro výkon jejího práva docházel do majetku pozůstalostního jmenovitě do továrny a tam majetek tento kontroloval a o stavu jeho se informoval. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Ve schůzi dědiců v pozůstalosti Josefa P-a, konané dne 4. července 1930, byl většinou 12/20 dědických podílů zvolen společným správcem podle §§ 833 a 836 obč. zák. žalovaný, nyní spoludědic Josef P. sám, a další spoludědic, ing. Rudolf P. k této volbě dodatečně přistoupil, takže jest žalovaného pokládati za zmocněnce všech dědiců podle § 837 obč. zák., tedy i za zmocněnce žalobkyně. V § 837 obč. zák. je sice vysloveno, že společný správce jest povinen řádně účtovat, z toho však nelze vyvozovati, že musí připustiti kontrolu spravovaného závodu jedním ze spoludědiců, prováděnou buď přímo tímto spoludědicem anebo jinou osobou, již by tento k tomu určil, jak by si odvolatelka přála, neboť ani v tomto bodě nelze upustiti od ustanovení § 836 obč. zák. vycházejícího ze zásady většiny podílníků. Žalovaný jest zmocněncem všech spoludědiců, nejedná tudíž ve vlastním jméně, zabraňuje žalobkyni ve výkonu její jednostranné kontroly, a proto mu schází pasivní oprávnění v tomto sporu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaný vznesl ve sporu námitku nedostatku oprávnění ke sporu. Námitkou tou, která jest námitkou ve věci samé, bylo se soudu zabývatí dříve, než se pustil do jednání ve věci samé, ježto má námitka ta pro řízení sporu rozhodný význam, takže nutno-li jí vyhověti, schází tím se všeho dalšího jednání (rozh. čís. 7582 sb. n. s.). Jak prvý soud tak i odvolací soud dospěly k názoru, že žalovaný, když zabráňoval žalobkyni ve výkonu její jednostranné kontroly, nejednal ve vlastním jméně, nýbrž jako zmocněnec všech spoludědiců (§ 837 obč. zák.) a že mu proto schází pasivní legitimace v tomto sporu. Tento názor odvolacího soudu, nehledě ani k tomu, že jeho nesprávnost nebyla dovoláním vůbec ani vytýkána, pokládá dovolací soud z důvodů napadeného rozsudku, jež sdílí, za správný. Tím odpadla však nutnost zabývatí se vývody dovolání, jimiž se snaží žalobkyně dovoditi z ustanovení § 837 obč. zák. opodstatněnost svého nároku ve věci.

Čís. 13143.

Závazek manželského otce, vyživovati dítě, není vyloučen již tím, že dítě jest zletilé.

Závazek manželského otce, vyživovati zletilé dítě, zaniká i, má-li dítě vlastní jmění, z něhož si může hraditi výživu, kdežto pro zánik závazku manželského otce, vyživovati nezletilé dítě, se vyžaduje, by příjmy ze jmění dítěte stačily k úhradě jeho výživy.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1933, Rv I 578/33.)

Dcera žalovaného, Editha L-ová, jež byla prohlášena za zletilou dne 1. srpna 1929, uzavřela v lednu 1930 se žalující firmou smlouvu o koupi kostýmu a klobouku. V čase kupní smlouvy byla Editha L-ová spoluvlastnicí domu. Žalobu proti otci kupitelky o zaplacení kupní ceny o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Odvolání má za to, že jsou splněny veškeré předpoklady, by bylo vyhověno žalobě na podkladě § 1042 obč. zák. Tomu však tak není. Již žaloba, z níž jest vycházeti, tvrdí podle § 226 c. ř. s., že dcera žalovaného koupila u žalující strany zboží a zůstala dlužna kupní cenu, kterou žalobkyně nyní žádá podle § 1042 obč. zák. na žalovaném. Již podle těchto údajů byla mezi žalobkyní a dcerou žalovaného uzavřena kupní smlouva, trhovou cenu musí proto zásadně podle § 1062 obč. zák. zaplatiti dcera žalovaného. Jde tedy o to, je-li žalovaný jako otec povinen zaplatiti tuto trhovou cenu. Předpoklady § 141 obč. zák. nejsou splněny, poněvadž není sporné, že Editha L-ová v čase koupě již dávno byla plnoletá a měla vlastní jmění. Byla tudíž schopna k jednání a schopna k výdělku, opak nebyl tvrzen ani žalující stranou. Žalovaný tudíž nemůže býti přidržen ku placení podle § 141 obč. zák., vyživovací povinnosti proti dceři již nebylo v době uzavření kupu. Ručení otcovo za děti nesahá tak daleko jako ručení manžela za manželku podle § 91 obč. zák. Manžel musí své manželce poskytovatí přiměřenou výživu bez